לא.

ללדדין

כרבנן וי״ל לחו דודחי טרפות שהוא תלוי

בחיות ובריאות כיון שאנו רואין הולד חי

ובריא אין לנו לומר שנטרף הולד עם אמו

ואין לנו לפוסלו בשביל פסול טרפות ישו אבל גבי רביעה ונגיחה ודאי כירך אמו

הוא ומיהו ק"ק דא"כ הוי מתני ללדדין דגבי ולד נרבע ל"ל שנרבעו ולבסוף עיברו

מן ובולד טריפה צ"ל שעיברו ולבסוף מובולד טריפה ל"ל שעיברו ולבסוף נטרפו דמסקתם היא פרק אלו טרפות (נו״ש) דטרפה אינה וייל כיון דבטרפה לא שייך עובר מאזבענין אחד לא הוי לנדרין שאיין יורד משלהגיד לך אלא כל היתר

הולדות של כל האסורים לגבי המזבח ובנרבע

דאיכא ב' לדדין ואינו מותר אלא מגו ללד אחד חשיב ליה בשביל אותו לד המותר

ובטרפה דליכא אלא לד אחד חשיב אותו

לד המותר: דמאוירא קא רבי. פירוש ולד במעי בהמה אינו אדוק בגופה אלא

תלוי הוא באויר ומעלמו הוא נולר וגדל

אבל ביצה מעורה היא באשכול ל"א מאוירא

הוא קרבי לאחר שנולד הולך וגדל הלכך

מגופה דתרנגולת קרבי והדבר מוכיח שלאחר שנולדף אינה גדילה שני הלשונות

פרט"י: מלא תרווד רימה הבאה מאדם חי ואח"כ מת רבי אליעור מטמא

דגופי' הוא ^{מד]}ועד כאן לא פליגי רכנן עליה

בו'. עוד פרש"י ונראה בעיני דאפילו

בחייו נמי מטמא רבי אליעזר דאבר מן החי

מטמא במגע ובמשא ובאהל בהעור והרוטב

(חולין קכח:) תימה דבמסכת נזיר פרה כ"ג (דף גא:) בעי הרקיב כשהוא חי ומח מהו ומאי קמיבעיא ליה הא ר"א מטמא מהן לפירוש ראשון ולפירוש שני אפי' לא מח

וכ״ש מת וי״ל דמיבעיה ליה הליבה דרבנן

דילמא ע"כ לא מטהרי רבנן אלא מחבמת דפירשא בעלמא ואינו מגוף האדם אלא בריה

בפני עלמה אבל רקב מודו מו ובגמרא

מח] מייתי למיפשט הבעיא שהבאתי מההיא

מט] (דהעור והרוטב) (דף קכח) א"ר יהושע

לא אם אמרת במת שיש לו רוב ורובע ורקב

מאמר בחי שאין לו רוב ורובע ורקב שואור"י

אין לו רימה דאי לר׳ אליעור כיון דיש לו

מן בו לפול לו רקב והקשה הר"י אחי מורי דהכא לא] תני מלא תרווד (רקב)

רימה ובמשניות (אהלות פ"ב מ"ב) תנן כזית

רימה בין חיה בין מחה מטמאה דברי ר' אליעזר וחכמים מטהרין ונראה למורי

דהיינו דוקא כשפירש מאדם נכן חי ואז השיעור מלא חרוד ולא היא דמ"מ שיעור

מרוד מאי בעי הכא:

אלא באדם מקרי רימה כו'. אנל נינה

מסרחא עפרא בעלמא הוא תימה למה

הולרך לומר האי טעמא ^{גם} וי"ל דאינו אלא לרווחא דמילתא דכי נמי אדם לא

מיקרי רימה מ"מ לא דמי לביצת אפרוח:

שינקה חלב רותח. וה״ה בכרשיני עבודת כוכנים אם אכלה כל

(לכי) אימת גדלה לכי מסרחא וכי

יהושע היינו רבנן דהכא דסברי דחי

גידולו אינו בא מאמו אבל בינה

נש א מיי׳ פ״ג מהלכות טומאת מח הלי יי מת הכי י: ם ב מייי פ"ג מהלכות איסורי מזבח הלי יג נטוש"ע י"ד סימן פו סעיף ז וברב אלפס חולין ב"ג דף רפ. ע"ש היטב]:

פ"ג דף כל ע"ש היטבן: שא ג מיי שם הלייד ומותרת: ד [מיי פ"ב שם הליין: א ה מיי פ"א מהלי תמורה הל"יב ופ"ז מהלי ערכין הלכה ז:

תורה אור השלם

1. אַף כִּי אַנוֹשׁ רְמָה וֹבֵן אַדֶם תולעה: איוב כה ו 2. רק בְּבָל אַוּת נַפְשְׁךְּ תִּוְבָּח וְאָבַלְתָּ בְּשָׁר בְּבַרְבַּת יְיָ אֱלֹתָיִרְ אָשֶׁר נָתוּן לְךְּ בְּבָל שְׁעָרִיךְ הַשְׁמֵא וְהַשְׁהוֹר יֹאבְלֵנוּ בַּצְבִי הַשְׁמֵא וְהַשְׁהוֹר יֹאבְלֵנוּ בַּצְבִי דברים יב טו

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה א"ל רבא לר"ה. נ"ל דל"ל אמר רב הונא ול"ל קודם ד"ה אפרוח:

מוסף רש"י

תזבח. רק בכל אות נפשך תזכח ואכלת בשר, בפסולי המוחדשיו ואכלת בשר, בפסולי המוקדשין לאחר פדיונן הכחוב מדבר (בכורות

ו: טו.). הדרן עלך כל האסוו וקדשי בדק הבית אין עושין תמורה. דגני ממורה כמינ קרנן, וקדשי נדק הנים לא איקרו קרנן

שינויי נוסחאות

א] טריפה יולדת. תיבת אינה ל"ב ונמחק (ש"מ) בן סבר. ס"א עובר יכך אמו הוא ורבנן סברי עובר לאו ירך אמו הוא. ורש"י לא גריס לה. ובכת"י אחר בס"י נ"א למ"ד לה. ובכח"י מחל בסיי נ"ח לנו"ד טרפה יולדת משכחת כגון שנטרפה ולבסוף עיברה ובהח פליני דר' אליעוד סבר ירך אימו ורבק סברי לאו ירך אימו טרפה אינה יולדת משכחת לה טרפה אינה יולדת משכחת לה טרפה למים ממלת ומשכחת כבון שעיברה ולבסוף נטרפה, א"ר הוגא מודים וכו', ורש"י לא גרים לה (ש"ח) גן אינה יולדת (ש"ח) ד] מודו. ל"א אמר רב הוגא מודים זכמים לר׳ אליעזר באפרות שינאת מכנים מי מכישו במפרחו שיכות מבילת טריפה שאסורה, מ״ט ע״כ לא פליגי רבנן עליה דר׳ אליעזר אלא בולד טריפה דאי ללישנא קתא משום דוה וזה גורם מותר ללישנא בתרא משום דעובר לאו כד אמו הוא ומותר. אבל אפרוח יק טנמי הים ומועני, טבי מפרות שילאת מבילת טריפה אי ללישוא קמא התם איכא היתרא בגויה באפרות ליכא היתרא בגויה ואסור ואי ללישוא במרא התם אמאי שרו וחי נוכעות במרח הסם חממי שכו רבכן דעובר לאו ירך אמו אבל בילה נופיה דאימיה הוא, דהא מניא זואין בנילת טריפה שאסורה מפני שגדלה באיפור (שיים) א"ל רבל צ"ל רבה (יעב"ץ) חן דפיניאל דעלתא. נ"א דעפרא מולים מולים באינות ב"א באינות ב"א שלמה היים אם אבל מיים אבל יאתרות שיוא מביות נוריתה אתינו ח] צ"ל אף כי אנוט, ע] גיי רט"ק, י] מודה. ס"א אבל אפרוח אימת קא גדיל מבילה בתר דמסרחא ההיא שעתא עפרא דמקומה ההימו שעתה בעלמא ואישתרי ליה וכי אסורה הבילה מעיקרא הוא דאסור דבת אוכלא הויא השתא לא אסירא ועוד תניא כו' (ש"מ) יא] טריפה. ס"א

מנק כו (ש"מ) און פר כו (ש"מ) שיקרבו ע"ג מובח ח"ל (ש"מ) יב] מובח מה שחין בקדשי כו׳ נרשם על כל תיבה הו למעלה

קדשי בדק הכים. ממעטינן להו בשילהי פ"ק (לעיל יג.) דלא עבדי חמורה: פיגול ונוחר וטמא לא כו'. בשלמים כחיבי ובפ"ק לא (י) דיבמות (דף 1.) מפרש שלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יצאו להקיש אליהן ולומר לך מה שלמים מיוחדין קדשי מובח אף כל קדשי מובח:

(דף מו.) ג' כריתות בשלמים למה אחת לכלל ואחת לפרט כלומר לדון

בדבר שהיה בכלל וילא מן הכלל ידישהיו מרוחקים ומה שלמים קדשי מובח אף כל קדשי מובח יהיא ונוחר עון עון מפיגול וטמא חילול חילול מנוחר:

למאן דאמר מרפה אינה יודרת. ומשכחת לה שעיברה ולבסוף נטרפה ובעובר ירך אמו הוא פליני מימה לידאמר לעיל אבל עיברה ולבסוף נרבעה ד"ה אסור משום דהיא וולדה נרבעו והכא אמר דלמ"ד טרפה אינה יולדת משכחת לה בשעיברה ולבסוף נטרפה דרבנן סברי מותר דלאו ירך אמו הוא והיימא לן באלו טרפות (חולין נח.) דטרפה אינה יולדת ואם כן נימא רבא דלא

> ולד מרפה כו': למ"ד מרפה מו (אינה) ילדה משכחת לה כגון שנמרפה ולבסוף עיברה ובהא פליגי דר' אליעזר סבר פ זה וזה גורם אסור ורבגן סברי זה וזה גורם מותר למ"ד מריפה אינה מחיה משכחת לה כגון שעיברה ולבסוף נטרפה ובהא פליגי דר' אליעזר סבר שעובר ירך אמו הוא ורבגן סברי עובר לאו ירך אמו הוא א"ר הונא ימודים חכמים לר' אליעזר באפרוח ביצת מרפה שאסור מ"מ ע"כ לא פליגי עליה דרבי אליעזר אלא בולד בהמה דמאוירא קא רביא אבל ביצת מרפה מגופה דתרנגולתא קא רביא אפי' רבנן מודו חא"ל ף רבא לרב הונא תניא דמסייע לך ימלא תרוד רימה הבאה מאדם חי רבי אליעזר מטמא "וחכמים ממהרין עד כאן לא פליגי רבגן עליה אלא ברימה חדפירשא בעלמא הוא אבל ם ביצה דמגופה דתרנגולת הוא אפילו רבנן מודו א"ל אביי אדרבה איפכא מסתברא ע"כ לא פליג ר' אליעזר עלייהו דרבגן אלא ברימה דאיקרי אדם מחיים רימה דכתיב יח ותקות אנוש רמה ובן אדם תולעה אבל 🕆 גבי ביצה יוֹ אסרחא עפרא לכי מסרחא וכי אסרחא עפרא יוֹ וּשׁרַ בעלמא הוא] אפי' ר"א מודה ז ועוד תניא בהדיא סמודה ר"א לחכמים באפרוח ביצת מרפה יש שמותר א"ל ייאי תניא תניא: רבי חנינא בן אנטיגנום אומר כשרה כו': מ"ט אילימא דמפשמא מינה יאלא מעתה האכילה כרשיני ע"ז ה"נ דאסירא אלא תני ר' חנינא מרימאה קמיה דרבי יוחנן כגון שהניקה חלב רותח משחרית לשחרית הואיל ויכולה לעמוד עליה מעת לעת: כל הקדשים שנעשו מרפה אין פודין כו': מנא ה"מ ידת"ר בתזבח ולא גיזה ואכלת ולא לכלביך בשר ולא חלב מכאן "ישאין פודים את הקדשים להאכילן לכלבים איכא דאמרי תזבח ואכלת (3 אין לך בהן היתר אלא משעת זביחה ואילך קסבר [®]פודין את הקדשים להאכילן לכלבים:

הדרן עלך כל האסורין

יש בקדשי מזבח ים שאין בקדשי בדק הבית ויש בקדשי בדק הבית שאין בקדשי מזבח שקדשי מזבח עושין תמורה יגוים (הוקדשי ימיה שעיקה גדילתה מהן שהוא אסור פיגול נותר וממא ימיה שעיקה גדילתה מהן שהוא אסור ולכוס ריקטא אפילו להדיוט:
הדרן עלך כל האסורין
יש בקרשי מובח [ובו"] (אין בהן) משום פינול. כדלתה ס"פ צ"ש בזמיס שום פיגול נותר וממא

למ"ד כו'. פלוגתא היא באלו טרפות (חולין מ:) איכא למ"ד טרפה יולדת ואיכא למ"ד אינה יולדת שוו: זה וזה גורם. וליכא לפלוגי בעובר ירך אמו הוא אלא א"כ עיברה ואח"כ נטרפה דהתם למ"ד ירך אמו הוא אירע הטרפות בגופו יו אבל היכא דנטרפה ולבסוף עיברה ליכא למימר ירך אמו הוא שהרי יש בו לד היתר אלא בזה וזה גורם פליגי:

> ית אפרות. שנולד מבילת יונה טרפה שאסור ליקרב: (מ) ישולד במעי בהמה אינו אדוק בגופה אלא תלוי באויר ומעלמו הוא נולר וגדל והולך אבל בילה כל זמן שאינה נגמרה אדוקה באשכול וגדילה ונגמרה מגוף דמפרחה. מחר משמע אתה לא תאכל קודם זביחה

כלומר לא תתהני מחיים אבל כלביך דלאחר מיתה הוא אפי׳ בלא זביחה שפיר דמי ופודין את הקדשים להאכילן לכלבים לם תרי תנאי נינהו והכי מוקמינן לה (בשחיטת חולין) (דף קב):

הדרן עלך כל האסורין

משחרית לשחרית הואיל ויכולה

התרנגולת. ל"א מאוירא קא רביא לאחר שנולד כז והולך וגדל הילכך עיקר גידולו אינו מאמו אבל בילה מגופה דתרנגול׳ רביא והדבר מוכיח שלאחר שינאת אינה גדילה יאו משום הכי מודו רבנן יכולשון הירושלמי: [א] א"ל רבא לרב הונא כו'. ים אלישנא קמא למ"ד טרפה יולדת ללישנא בתרא למ"ד טרפה אינה יולדת כיז שיחלא קמא שהיו כבר באשכול בשעה שנטרפה התרנגולת: מלא פרווד. במסכת נזיל (דף נ:) מפרש שיעורו: הבאה מחדם חי. וחח"כ מת: רבי חליעור מטמא. דגופיה הוא יהו ועד כאו לא פליגי רבנן עליה כו'. (ד) יח יחןל"ח ועיקר] דאפילו בחייו נמי מטמא ר״א דחבר מן יחן החי מטמח במגע ובמשח ובאהל כאבר מן המת יש בהעור והרוטב (חולין קכח:) אבל באפרוח אפי׳ ר' אליעזר מודה דיקרב דהא גופא אחרינא הוא וגוף זה לא היה במעי הטרפה: לבתר שהקריחה הבילה ילא זה ממנה וכשהסריחה פהע איסורא דהואי עפרא בעלמא הלכך מותר זה שינא ממנה אחרי כן: הכי נמי דאסירא. והא אמר י) לעיל (ס) דמוקצה הוא ם ואסור באכילת כרשינין אבל דלאו מוקצה לא: חלב רוחה שחרים. כל ימיו: הואיל ויכולה לעמוד. על אותו חלב של שחרית מעת לעת בלא שום אכילה אחרת וכשהגיע מעת לעת חזרה וינקה הלכך כל גדילתה ממנה היא ואפילו אכלה דברים אחרים בינתיים (ו): רק בכל אות נפשך לא (תאכל) בשר. בפסולי המוקדשין מוקמינן לה בסיפרי דבי רבי: איכא דאמרי סובה ואכלת בשר אין לך בו היתר אכילה אלא משעת וביחה. לאפוקי חלב וגיזה דהנאה דמחיים היא אבל פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ולא מייתר ליה ניז לואכלת למדרש ולא לכלביך ומהך דרשא משמע דלכלביך שפיר דמי דהכי

 ל) [חולין מח.
 וש"כן, כ) חולין נח. עדיות פ"ה משנה א, ג) אהלות פ"ב משנה ב ע"ש, ד) [חוס' פ"ד ה"גן,
 בעדם, דן ומוס' פ"ד ה"גן,
 בעדם, קעו: וש"כן, ו) בכורות ו: טו., ז) ופסחים כט. וש"כן, מו ושת נשיים עו למיל ני ני חווי

הנהות הב"ח

(A) גמ' וכן אדס מולעה אכל באפרוח אפילו רכי אליעזר מודה: (ב) שם ואכלת בשר אין לך בהן: (ג) רש"י ד"ה אפרוח לך כהן: (ג) רש"י ד"ה מפרות וכוי ליקכב הס"ד ואחר כך מ"ה דמאוירא קא רביא ולד כמעי: (ד) ד"ה כבי אליעור וכוי רבק עליה כו' ונראה בעיני דאפילו עליה כו' ונראה בעיני דאפילו בחייו: (ה) ד"ה הכי נמי וכו׳ לעיל דף כ"ט דמוקלה הוא דאסור: (ו) ד"ה הואיל וכו׳ נינמיים הס"ד ואח"כ מ"ה בשר בינמיים רק"ד ואח"כ מ"ה בשר דכתיב רק בכל: (1) ד"ה פיגול וכו' וכפ"ק דשבועות דף ז' מפרש שלמים:

רבינו גרשום

ולמאן דאמר בשחימת חולין מריפה (אינה יולדת). שאין מתעברת משכחת לה האי ולד טריפה דקתני כגון שעיברה ואח"כ נטרפה: ר' אליעור מבר עובר ירך אמו הוא. מה אמו עובר ירך אמו הוא. מה אמו אסורה שהיא טריפה אף ולד נמי: מודים חכמים לד' אליעור באפדות שיצא מביצה מרפה שאסור. באכילה. אי ללישנא קמא אי ללישנא בתרא. דהתם במסכת חולין הוויין תרי לישני. אבל באפרוח שיצא מביצה טריפה אי באפרות שיצא מביצה טויפה אל ללישנא קמא לא דמי לולד טריפה דהתם איכא היתרא בגויה דזה וזה גורם מותר באפרוח ליכא היתרא בגווה דאוקימנא התם היתרא בגווה דאוקימנא התם בביצה טרפה דשיחלא קמא דמגופא דאימה פרשה הילכך אסור. וללישנא בתרא ביצה נמי הויא ירך אמו דמגופא דאימיה היא דאתיא מאשכול של ביצים היא דאתיא מאשכול של ביצים דמעורה בגופה היינו שגדילה באיסור מגופה של עצמה: אבל העולם וגדל בהיתר אבל ביצה טריפה דאינה גדילה מאחר שנולדה אלא כל גדילתה הויא שנולדה אלא כל גדילתה הויא במעי תרנגולת באיסורא אפילו רבנן מודו דאסור: מלא תרווד רימה תולעה הבא מאדם חי. ואח״כ מת: ר' אליעור אומר מממא. אדם (אותו) מלא תרווד יימה ובאהל המנוגעו (באהל ולא מטמא דלא הוי מגופו: **אב**ל באפרוח שיצא דמגופו דתרנגול. היא הביצה כדאמרן אפילו רבנן היא הביצה כראמהן אפירו רבנן מודו דוולד מעליא הוא וכגופה דמי ואסור. א"ל אביי אדרבה כוי: לישנא אחרינא אבל באפרות אימת מתגדל מביצה כלומר אימתי נברא בביצה לבתר אימותי נבוא בביצה יכות דמסרחא דהויא כולה מותרת אותה שעה הוא נוצר וההיא עפרא בעלמא היא הביצה דלא ווא לאכילה ואישתרית לה ווא לאכילה ואישותית לה הילכך מודי דמותר: ועוד דהא תניא בפירוש מודי ר' אליעור לחכמים דמותר. באכילה: אלא מעתה האכילה כרשיני ע"ו ולא איירי במסרה לעבודת כוכבים לכומרים אלא האכילה הוא עצמו שלא לשום ע"ז ואיפטמ' מינייהו הרי ומי דאמירא· אלא תני ד' הכי נמי דאסירא: אלא דער ד חנינא מירמאה הכא במאי עסקינן ר' חנינא בן אנטיגנוס. כגון שהניקה חלב רותח של מרפה